

PELGRIMSWEGEN NAAR ROME

OMNES 13

OKTOBER
2016

MAGAZINE VAN DE VERENIGING PELGRIMSWEGEN NAAR ROME

In dit nummer onder meer:

- Het RoSa-project: Fietsen naar Rome én Santiago
- Pelgrimeren met een missie: Gesponsord lopen of fietsen voor een goed doel.
- Nieuwe Pelgrimsbestemmingen

De schoonheid van het alleen-gaan

Vrouwen alleen op stap – deel twee

door *Arnoud Boerwinkel*

Waren deze vrouwen al sterk toen ze besloten in hun eentje naar Rome te wandelen of fietsen? Of zijn ze door die ervaring sterk(er) geworden? In het voorjaarsnummer van Omnes (nr. 12) plaatsten wij het eerste deel van een tweeluik over vrouwen die de stoute schoenen aantrokken en in hun eentje zuidwaarts vertrokken naar de Heilige Stad. Dit keer het afsluitende tweede deel. Daarin vertellen Erica Visman, Everdiene Geerling, Hanny Rennen, Marie-José Wouters, Mary Goossens en Mijke Vlasveld over hun mooiste momenten en hun levenslessen. Ook Sabrina van den Berg-Dreckmeier en Marianne Woud sluiten zich in dit artikel aan bij het gezelschap. Sabrina loopt sinds 2012 en Marianne sinds 2013 jaarlijks een stuk van de route, meestal alleen en soms in gezelschap van vrienden of vriendinnen.

Sabrina en Hanny beleefden de mooiste momenten tijdens hun verblijf in een klooster. Sabrina in het Franciscaanse klooster van Besancon, Hanny tijdens haar overnachting bij de zusters van de fraternité St. Bernard in Clairvaux. 'Oorspronkelijk was ik niet van plan daar te overnachten', vertelt ze, 'omdat ik die ochtend pas dertien kilometer gelopen had. Maar de ontvangst was zo hartelijk en het was zo heet dat ik mij de gastvrijheid heb laten welgevallen. Clairvaux is oorspronkelijk het door de heilige Bernard gestichte Cisterciënzer klooster, maar heeft van Napoleon later de bestemming van gevangenis gekregen en nog steeds is het een van de zwaarst bewaakte strafgevangenis in Frankrijk. In hun huis bieden de zusters onderdak aan bezoekende familieleden van de gevangenen. Toen ik er was waren er een paar moslima's met hun kleine kindertjes. Voor de christelijke nonnetjes toch een echte opgave om deze bezoekers de juiste aandacht te geven. Ik heb daar

veel respect voor. In de middag had ik verder alle tijd om mee te gaan met een rondgang door de oude gebouwen, die niet meer als gevangenis gebruikt worden maar gerestaureerd worden. Zodoende heb ik de bijzondere geschiedenis van deze gebouwen goed meegekregen.'

Voor Marianne kwam het mooiste moment op de ochtend ná haar vertrek uit het klooster in Belle-magny. 'De wereld leek nog te slapen', vertelt ze, 'de opkomende zon, de prachtige heuvelachtige velden met koren en bloemen, de stilte, de natuur. Alles was volledig in harmonie, ikzelf ook. Er kwam een gevoel van intens geluk over mij heen, iets wat ik zelden zo ervaren heb.'

'Er zijn zoveel mooie momenten', zegt Marie-José, die jaarlijks een stuk van de route loopt. 'Elk jaar weer het alleen-zijn, het genieten van de uitzichten, nieuw plekken leren kennen. Zomaar vruchten aangereikt krijgen, een gesprek met een kok die ook alleen in het hotel is, gesprekken met een andere looper.'

Ook Mijke kende veel van dat soort momenten, 'bijvoorbeeld als ik mijn tent heb opgezet en ik s'avonds op een mooie camping midden tussen de bergen, of aan het meer van Geneve, mijn tent inkruipt, een geweldig uitzicht heb en mijn hond Roger een nestje gemaakt heeft tegen mij aan.' Maar voor haar was het ook de dag waarop ze laat in de middag in een dorpje kwam, na zestien kilometer in de volle zon te hebben gelopen, bergop, zonder stopmogelijkheden, met achttien kilo op de rug. Die dag zal ze niet gauw vergeten. 'Ik stortte mezelf op het eerste terras dat ik tegenkwam, wetende dat een stukje verderop een camping was. Na een welverdiend biertje wilde ik mijn tas weer pakken toen ik werd aangesproken door een tafel vol met jongens en meiden, die de hele tijd al hadden zitten kijken. Of ik erbij kwam zitten.' Uiteindelijk ging ze met hen naar een verjaardag van een vriend, waar ze na een vrolijke avond door twee van de jongens naar de camping werd gebracht en geholpen werd de tent op te zetten. 'Midden in de nacht, in het donker, met allemaal te veel bier op. Ik heb nog nooit zo gelachen!' De volgende dag was het weer raak. 'Er stond een man voor mijn tent, die zich afvroeg waar die tent vandaan was gekomen. Hij had allemaal broodjes, beleg en drinken voor me meegenomen en nodigde me daarna uit bij zijn vriendin! Uiteindelijk heb ik bijna alle vaste bewoners van die camping bezocht in hun caravan, want een vrouw alleen lopend op stap, dat hadden ze nog nooit van hun leven gezien!'

Wolkendeken boven het dal

Erica herinnert zich vooral het moment dat ze in Beieren op de top van een heuvel opeens geheel onverwachts de Alpen zag opdoemen. 'Dat ik dat op mijn eigen pootjes gered had! En wat waren ze mooi, ik was er enkele dagen verliefd.' Ook de dag na aankomst in Assisi staat haar nog helder op het netvlies. 'Het was zwaar bewolkt en ik besloot te klimmen

tot de Eremo delle Carceri en daar verder te kijken. Bij de weg naar de Eremo gekomen bleek ik boven de wolken uitgeklimmen. Er lag een wolkendeken boven het dal en hierboven was de lucht blauw. Zou ik het wagen om nog verder naar boven te gaan? Nou toe dan maar, kijk maar wat je kunt. En na anderhalf uur zwaar klimmen stond ik opeens bij het kruis boven Assisi, was de wolkendeken beneden praktisch opgelost en zag ik heel in de verte in het dal Assisi liggen. Ik had mijn grens verlegd!

Mary blikt met voldoening en vooral trots terug op het moment dat ze in Vaticaanstad een Testimonium kreeg na het laten zien van haar Pelgrimspas. 'Ik was trots, dat het me gelukt was om voorbij de Zwitserse Garde te komen, enkel met 'n papiertje waarop de naam van Monseigneur Bruno stond, geschreven door iemand die in het postkantoor werkte langs het St.Pietersplein.'

The longest journey begins with a single step

Op de vraag naar belangrijkste "leermomenten" antwoordt Marianne dat ze tijdens haar wandeling leerde het goed met zichzelf te hebben. 'Dat ik "mijn eigen gezelschap" ben en niet voor mezelf kan weg lopen. Als je het niet goed heb met jezelf met wie dan wel?' Zij is nog steeds onderweg en ervaart de wandeltocht naar Rome elke dag als een metafoor voor de weg die je tijdens je leven bewandelt. 'Leven is onderweg zijn, wat gebeurt er op kruispunten in je leven? Op rotondes of als je verdwaalt, de weg kwijt bent, letterlijk en figuurlijk? Hoe ga je met die problemen om? Er zijn altijd "engelen" onderweg en juist bij tegenslag kom je ze tegen'.

Everdiene heeft aan haar tocht een belangrijke levensles overgehouden. 'The longest journey begins with a single step' gold voor mijn wandeling,' zegt ze nu, 'maar inmiddels zeker voor het hele leven. "Kan niet" komt nauwelijks meer in mijn woordenboek voor. Maak grote dingen klein, begin met een enkele stap en als je er daar maar genoeg van maakt, bereik je uiteindelijk je grote doel.' Zij is er dan ook van overtuigd dat haar solo-wandeling naar Rome ertoe heeft bijgedragen dat ze zich dorst te wagen aan het schrijven van haar promotie-onderzoek.

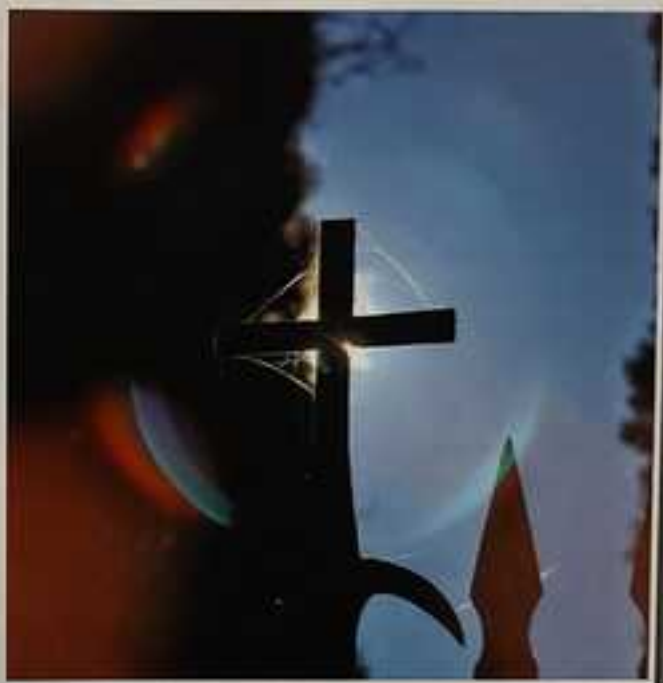
Vertrouwen is het sleutelwoord in de reacties van bijna alle vrouwen. Vertrouwen in jezelf en in de oprechtheid van de mensen. 'Met een houding van "alles komt goed" kom je echt verder dan met een lijst "beren op de weg"', schrijft Hanny. 'Natuurlijk veronderstelt dat wel enige realiteitszin en streetwise-gedrag. Maar als je zelf mensen met respect behandelt krijg je daar respect voor terug. Keer op keer heeft dat me verstedd doen staan. Dat geldt zeker op het platteland. Daar hoort voor mij ook bij dat ik mensen altijd een vergoeding geef voor onderdak of eten. Ook al doen ze daar zelf bescheiden over. Voor niets gaat de zon op. Als iemand er op toe moet leggen is het immers niet om vol te houden.'

Schoonheid in de kleinste details

Mijke kwam erachter dat ze heel goed alleen kan zijn en dat ze dat ook heel prettig vond. 'Alleen lopen om weer stil te worden en de rust in mezelf terug te vinden en herinnerd te worden aan dat ik gewoon

mezelf mag zijn. Ik kwam er achter dat ik tijdens het lopen me weinig aantrok van wat andere mensen van mij zouden kunnen denken. Dat ik gewoon kon doen wat ik wilde zonder angst om veroordeeld te worden. Dat had ik in het 'gewone' leven niet. Dus nu elke keer als ik merk dat ik mezelf klein maak, denk ik aan die tocht terug en weet ik weer dat ik er mag zijn, zoals ik ben.'

'Ik heb elke stap zelf gelopen,' zegt Erica, 'maar ik ben gedragen door mijn achterban en al die aardige,

lieve, hartelijke mensen die ik onderweg ontmoette. Alleen is niet alleen, als je jezelf openstelt om de ander te ontmoeten. Maar wat is het een zegen om daarnaast een hecht gezin, een fijne familie en goede vrienden te hebben!'

Sabrina, tot slot, vat haar ervaringen als volgt samen. 'Wat vond ik? De sleutel van de hemel in de vriendelijkheid en zorgzaamheid, ontvangen van onbekenden. Wat vond ik? Openheid, stilte en inspiratie waar ik van ga stralen en waardoor ik me in de hemel voel. Wat vond ik? Schoonheid in de kleinste details, geborgenheid in grote openheid. Wat vond ik? Alleen zijn is heel iets anders dan me eenzaam voelen. (...) Wat vond ik? Heel veel plekken om te bidden....'

